

[Landbrugsministeren]

Først til hr. Aage Brusgaard, der siger: Hvordan er sammenhængen i det, der står i planen, at selvstændige danske miljøforanstaltninger må ske under hensyntagen til landbrugets internationale konkurrenceevne?

Det er lige præcis af den grund, at det er de instrumenter, der er valgt. Som jeg sagde i den første besvarelse, er der valgt de instrumenter, som giver den største miljøeffekt for det mindste kronebeløb, og det er jo netop for at tage hensyn til landbrugets konkurrenceevne. Hvis ikke vi havde behov for at tage hensyn til det, hvis vi kunne være ligeglade med det, kunne vi have valgt de dyreste instrumenter, hvis det skulle være. Hvis det var ligegyldigt, kunne man have valgt netop instrumenter som kunstgødningsafgift og andet, hvis det var ligegyldigt, hvad prisen var for den miljøforbedring, man opnåede. Men det er det ikke. Det viser redegørelsen os. Det er derfor, at de instrumenter, der er valgt, er valgt med omhu – også i den sammenhæng. Det giver også ganske god mening.

Med hensyn til de 30 pct. på side 11, som der blev spurgt til, er det en af de beregningsforudsætninger, som er gået ind i de tal, som man kan læse senere i skemaerne.

Ja, det er jo rigtigt som svar på det sidste spørgsmål med hensyn til pesticiderne, at vi finder, at den målsætning, som tidligere var gældende om, at man skulle nå en halvering, bør opgives. Men vi mener ikke af den grund, at man skal, skal vi sige forøge behandlingshyppigheden. Vi mener, det er rigtigt at søge at begrænse og fortsat reducere behandlingshyppigheden, men vi mener ikke, at det er rigtigt at opretholde en målsætning om, at den skal halveres.

Jeg kan da godt i en vis udstrækning være enig med hr. Bjørn Westh i, at det selvfølgelig havde været lykkeligt, om vi kunne sige noget mere præcist om non food production og andre ting, end vi gør. Når vi har valgt på det område måske at være en lille smule forsigtig, skyldes det også, at vi ikke har villet, skal vi sige vække nogle falske forventninger eller stille nogle forudsætninger op, som ikke kunne indfries. Vi har vel hørt under debatten i dag, at i hvert fald en af årsagerne til, at landbruget kan have det svært, måske var, at der blev rejst nogle forventninger eller stillet nogle ting i udsigt i 1970'erne, som måske både blev fulgt og måske endda

til rigelighed fra landbrugets side. Det ville ikke være rimeligt, kan vi sige, om man så på den baggrund sagde, at der ingen grund er til at forvente, at der skal ske noget særligt, for i det omfang der kommer prisfald på korn til fødevarerbrug, vil det sikkert være fuldt ud muligt – måske til rigelighed – at erstatte det med andre produkter. Vi meget tøvende over for, om det kan udvikle sig sådan. Derfor synes vi ikke, der er nogen grund til at efterlade det indtryk. Men vi er fuldt opmærksom på, at der er nogle muligheder, som naturligvis bør undersøges og vurderes. Det er klart nok.

Jeg vil da mindst lige så gerne som hr. Bjørn Westh – det kan jeg godt forsikre – give et håb og mere end håb til de mennesker, som er berørt af det, men jeg føler en stærk forpligtelse til at være realistisk i vurderingen. Jeg mener faktisk, at man hjælper folk meget dårligt, hvis man prøver på at foregøgle en anden situation end den, som er realistisk og virkelig i den sammenhæng.

Ja, så kan jeg jo næsten komme til at holde af hr. Bjørn Wesths kvoteformuleringer, for hvis det er den type kvote, man i Socialdemokratiet forestiller sig, som vi har skitseret i handlingsplanen, får vi ikke noget problem. Det er helt klart, at det gør vi ikke, for en kvotediskussion og en kvote på handelsgødningen, der 100 pct. dækker behovet, kan vi godt blive enige om. Så kalder vi det en kvote, og så lukker vi den diskussion og glemmer alt om det, og så er det på plads. Jeg tror ikke, at det er noget, som vil støde på de uoverstigelige vanskeligheder i forbindelse med landbruget. Det tror jeg ikke på. Så hvis vi kan få enderne til at hænge sammen på dette nok lidt tricky, sarte politiske spørgsmål, er der en klar tilkendegivelse fra min side om, at så finder vi en løsning efter den model.

Hr. Løvig Simonsen var også inde på det samme spørgsmål. Det kunne jeg så kun tage som udtryk for, at det er en vidt udbredt opfattelse i Socialdemokratiet, at det er den model, vi så taler om.

Men hr. Løvig Simonsen rørte også ved grundvandsproblemet, som jeg er enig med hr. Løvig Simonsen i regionalt er et alvorligt problem. Derfor forstod jeg ikke helt hr. Løvig Simonsens vurdering og indlæg, for sagen er jo den, at der i handlingsplanen her vises helt præcise og specifikke instrumenter, som er målrettet mod de områder, hvor der er en trus-